

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/220/2020
Identifikačné číslo spisu: 1316217412
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1316217412.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Mgr. art. O. J., bývajúcej v D., C. XX, zastúpenej advokátskou spoločnosťou SLAVIKATTORNEYS s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mlynarovičova 13, IČO: 50 807 471, proti žalovanému: Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o určenie, že k zániku štátnozamestnaneckého pomeru ku dňu 31. augusta 2016 nedošlo, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 15Cpr/15/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. júna 2019 sp. zn. 8CoPr/3/2019 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. novembra 2017 č. k. 15Cpr/15/2016-83 žalobu žalobkyne zamietol a vyslovil, že stranám náhradu trov konania nepriznáva. Vychádzal zo zistenia, že 15. apríla 2016 uzavreli žalobkyňa a žalovaný ako služobný úrad služobnú zmluvu s tým, že žalobkyňa bude vykonávať štátnu službu na štátnozamestnaneckom mieste v služobnom úrade vo funkcii hlavný štátny radca - odborník v odbore štátnej služby 1.03 Medzinárodná spolupráca, finančné prostriedky európskych spoločenstiev, s druhom štátnej služby dočasná štátna služba (§ 17 ods. 3 písm. c/ Zákona o štátnej službe), s časom trvania na dobu určitú - na základe výberu číslo I. z 31. marca 2016 na voľné štátnozamestnanecké miesto štátneho zamestnanca - odborníka, ktorý je dočasne potrebný na plnenie úloh štátnej služby - trvá najdlhšie do 31. decembra 2022; štátnozamestnanecký pomer vznikol 15. apríla 2016 s pravidelným miestom vykonávania štátnej služby: oddelenie Národného projektu Take Away odboru rozvojových projektov, monitorovania a hodnotenia úradu splnomocnenca vlády SR pre rómske komunity, Vajnorská 25, Bratislava.

1.1. Organizačným opatrením číslo 12/2016, zo dňa 17. augusta 2016, vykonal minister vnútra Slovenskej republiky na zabezpečenie kvalitnejšieho a efektívnejšieho výkonu služobných činností dňom 1. septembra 2016 organizačné a systemizačné zmeny v tabuľke zloženia a počtov Úradu

splnomocnenca vlády SR pre rómske komunity, ktoré sa týkali 14 štátnych zamestnancov v dočasnej štátnej službe - odborníkov, ktorým zanikla potreba plnenia úloh štátnej služby vzhľadom na pripravované zmeny pre jednotlivé národné projekty, medzi inými i ID: XXXXX, funkcia: hlavný štátny radca; v tejto súvislosti bolo na Úrade splnomocnenca vlády SR pre rómske komunity k 31. augustu zrušených 13 štátnozamestnaneckých miest v dočasnej štátnej službe. Žalovaný vydal dňa 22. augusta 2006 Potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru so žalovanou na základe zákona číslo: I.-PO-XX-XXX/XXXX ku dňu 31. augusta 2016, z dôvodu, že Organizačným opatrením MV SR č. 12/2016 zo dňa 17. augusta 2016 s účinnosťou od 1. septembra 2016 došlo k zrušeniu ID 40598, funkcie hlavný štátny radca, na ktorom vykonávala dočasnú štátnu službu odborníka; štátnozamestnanecký pomer skončil uplynutím dočasnej štátnej služby podľa § 52 ods. 1 písmeno i/ Zákona o štátnej službe na Úrade splnomocnenca vlády SR pre rómske komunity.

1.2. Zistený skutkový stav posúdil podľa ustanovení zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe (§ 17 ods. 3 písm. c/, § 18 písm. g/, § 46 ods. 2, § 52 ods. 1 písmeno i/, ods. 3) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Za právne významný fakt pre ukončenie dočasnej potreby (na plnenie úloh štátnej služby, pozn.) a dôvod pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru považoval súd prvej inštancie uvedené organizačné opatrenie vykonávané z uvedeného konkrétneho dôvodu, ktorý (dôvod) potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru obsahovalo. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 11. júna 2019 sp. zn. 8CoPr/3/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP a v súlade s § 52 ods. 3 zákona č. 400/2009 Z. z. určil, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru založeného medzi žalobkyňou a žalovaným k 31. augustu 2016 nedošlo a štátnozamestnanecký pomer trvá naďalej, a vo zvyšnej časti, ktorým bola žaloba zamietnutá čo do zaplatenia náhrady funkčného platu, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

2.1. V odôvodnení uviedol, že zánik zákonného dôvodu vzniku dočasnej štátnej služby môže prívodiť skončenie štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona podľa § 52 ods. 1 písm. i/ zákona č. 400/2009 Z. z. len v prípade, ak bolo trvanie dočasnej štátnej služby výslovne (celkom jednoznačne) dohodnuté v služobnej zmluve v závislosti od doby trvania zákonného dôvodu vzniku dočasnej štátnej služby. Pre zánik štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne na základe zákona podľa § 52 ods. 1 písm. i/ v danej veci preto nepostačuje len skutočnosť, že trvanie dočasnej štátnej služby ako takej je vo svojej podstate viazané na trvanie zákonného dôvodu vzniku dočasnej štátnej služby, resp. na potreby plnenia úloh štátnej služby. Nejde totiž o takú právne relevantnú skutočnosť, s ktorou by zákon č. 400/2009 Z. z. bez ďalšieho spájal skončenie štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona a zánik zákonného dôvodu vzniku dočasnej štátnej služby nemožno subsumovať ani pod uplynutie dočasnej štátnej služby, za ktoré sa považuje uplynutie dohodnutej doby trvania dočasnej štátnej služby.

2.2. Samotným zánikom účelu, pre ktorý bola služobná zmluva so žalobkyňou uzatvorená, teda pominutím potreby plnenia služobných úloh vyplývajúcich z národných projektov, nezanikol štátnozamestnanecký pomer na základe zákona uplynutím dočasnej štátnej služby. Zákon č. 400/2009 Z. z. nepripúšťa iné dôvody zániku štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona ako tie, ktoré sú taxatívne vymenované v kogentnom ust. § 52 ods. 1 pod písm. a/ až i/, a preto ani jeho extenzívnym výkladom na základe dôvodovej správy nemožno rozširovať okruh týchto dôvodov o iné právne skutočnosti. Odvolací súd preto na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 52 ods. 1 písm. i/ zákona č. 400/2009 Z. z. nemohlo v danom prípade dôjsť len samotným zánikom (pominutím) potreby plnenia služobných úloh vykonávaných žalobkyňou v dočasnej štátnej službe, resp. zaniknutím účelu, na ktorý bola služobná zmluva uzatvorená.

2.3. Pre posúdenie, či v prípade žalobkyne došlo ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona uplynutím dočasnej štátnej služby, bolo rozhodujúce dojednanie trvania dočasnej štátnej služby v služobnej zmluve. Trvanie dočasnej štátnej služby môže byť vymedzené konkrétnym obdobím (časovým údajom) alebo aj iným nepochybným spôsobom tak, že môže závisieť od splnenia určitej podmienky, resp. od toho, kedy nastane určitá právna skutočnosť, ktorou môže byť aj potreba vykonávania (doba trvania) určitých prác. Pre posúdenie skončenia štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona uplynutím dočasnej štátnej služby podľa § 52 ods. 1 písm. i/ je v preskúmvanej veci podstatné dojednanie doby trvania dočasnej štátnej služby stranami v služobnej zmluve. V danom

prípade bol v služobnej zmluve dohodnutý čas trvania: "doba určitá - na základe výberu číslo I. z 31. marca 2016 na voľné štátnozamestnanecké miesto štátneho zamestnanca - odborníka, ktorý je dočasne potrebný na plnenie úloh štátnej služby - trvá najdlhšie do 31. decembra 2022".

2.4. V prípade, ak by malo mať pominutie potreby vykonávania služobných úloh žalobkyňou, teda zánik účelu, na ktorý bola služobná zmluva uzatvorená, za následok skončenie štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona, musel by byť v služobnej zmluve čas trvania doby dočasnej štátnej služby dohodnutý na dobu trvania jej účelu - potrebu vykonávania služobných úloh štátnej služby, t. j. vykonávania prác národného projektu v oblasti terénnej a sociálnej práce a komunitných centier. V danom prípade však takého dojednanie v časti I. bod 1. písm. d/ služobnej zmluvy absentuje; doba trvania dočasnej štátnej služby nebola vymedzená v služobnej zmluve účelom, pre ktorý bola so žalobkyňou uzatvorená. Žalovaný si tak nedohodol so žalobkyňou v služobnej zmluve dobu trvania dočasnej štátnej služby dobou potreby vykonávania služobných úloh vyplývajúcich z národných projektov, na ktoré bola vybratá/prijatá. Pokiaľ žalovaný skončil so žalobkyňou štátnozamestnanecký pomer na základe zákona z dôvodu pominutia potreby plnenia služobných úloh štátnej služby na Úrade splnomocnenca vlády SR pre rómske komunity, pričom čas trvania dočasnej štátnej služby nebol dohodnutý na dobu potreby vykonávania týchto prác, dospel odvolací súd k záveru, že dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona podľa § 52 ods. 1 písm. i/ zákona č. 400/2009 Z. z. nebol daný.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V prejednávanej veci podľa neho predmetom sporu nie sú skutkové okolnosti, ale právne posúdenie otázky, akým spôsobom malo dôjsť ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne. Pokiaľ žalobkyňa zastáva názor, že jej štátnozamestnanecký pomer mal byť skončený výpoveďou so všetkými súvisiacimi náležitosťami, žalovaný má za to, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne bol skončený na základe skutočnosti, že uplynula potreba ďalšieho zamestnávania žalobkyne, a teda k jeho skončeniu došlo zo zákona. Žalovaný je presvedčený, že pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou postupoval správne. Nešlo o jeho jednostranné rozhodnutie; v prejednávanej veci nebolo možné skončiť štátnozamestnanecký pomer výpoveďou, keďže neboli splnené podmienky pre takýto postup zo strany žalovaného.

3.1. Zdôraznil, že už z názvu štátnozamestnaneckého miesta, na ktorom bola žalobkyňa zaradená, vyplýva, že ide o dočasné plnenie úloh štátnej služby, a to len počas trvania potreby plnenia takýchto úloh. Akýkoľvek iný výklad by priznal týmto zamestnancom vyššiu ochranu, ako zamestnancom uvedeným v § 6 zákona č. 400/2009 Z. z. Žalovaný sa v plnej miere nestotožnil s názorom odvolacieho súdu, ktorý bol vyjadrený v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku. Súd nevzal do úvahy skutočnosť, že organizačné zmeny nevyplývali z jednostranného rozhodnutia žalovaného. K skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne došlo na základe Organizačného opatrenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 12/2016 zo 17. augusta 2016 s účinnosťou od 1. septembra 2016, kedy bola zrušená funkcia, na ktorej bola žalobkyňa zaradená, z dôvodu, že pominula potreba plnenia služobných úloh žalobkyňou. Uvedené organizačné opatrenie bolo vydané na základe prehodnotenia projektu Úradu splnomocnenca vlády SR pre rómske komunity, ktorý požiadal Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o vykonanie príslušných organizačných a systemizačných zmien s účinnosťou od 1. septembra 2016, pričom žalovaný len deklaroval skončenie štátnozamestnaneckého pomeru potvrdením. Úrad splnomocnenca vlády pre rómske komunity sa riadi vlastným štatútom, pričom Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ho zabezpečuje len po personálnej, finančnej a materiálo-technickej stránke, t. j. na základe podnetu uvedeného úradu vykoná žiadané zmeny.

3.2. Z uvedeného je zrejmé, že nie sú splnené podmienky pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou, ako vec posúdil odvolací súd. Skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou považuje žalovaný naďalej za správne. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že potvrdí rozsudok súdu prvej inštancie, alternatívne, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Hoci sa žalobkyňa k dovolaniu žalovaného písomne vyjadrila, súd na toto jej vyjadrenie v zmysle § 436 ods. 3 ostatnej vety CSP neprihliada, keďže bolo podané po viac než ôsmich mesiacoch od doručenia dovolania na vyjadrenie v lehote desať dní (porov. č. I. 166, 173a spisu).

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ a f/ CSP).

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

6.1. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

6.2. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7.1. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

7.2. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. V neposlednom rade je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

7.3. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

8. Žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (pozri bod 3.). Žalovaný namieta odvolacím súdom nesprávne posúdenie otázky skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, pričom má za to, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne bol skončený na základe skutočnosti, že uplynula potreba ďalšieho zamestnávania žalobkyne, a teda k jeho skončeniu došlo zo zákona.

8.1. V dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá v prvom rade formuláciu právnej otázky a zároveň, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil.

8.2. Aby teda určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí ísť predovšetkým o otázku právnu. Jej riešenie sa bezprostredne odvíja od aplikácie (výkladu, interpretácie) noriem hmotného alebo procesného práva (napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, Civilných procesných kódexov a pod.). Nemôže ísť (len) o otázku skutkovú, teda takú, ktorá sa spravidla spája s tvrdeniami sporových strán a býva predmetom dokazovania.

8.3. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania vecí, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

9. Vo vzťahu k nemožnosti posúdenia skutkových otázok je potrebné poukázať tiež na to, že dovolací súd je viazaný skutkovým základom tak, ako ho zistil odvolací súd (bod 7.2. in fine). Dovolací súd v dovolacom konaní nevykonáva dokazovanie, preto ani nemôže prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch oboch inštancií, ani posudzovať správnosť z nich vyvođených skutkových zistení (záverov).

9.1. Nesprávnosť právneho posúdenia vecí preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav. Takáto argumentácia viažuca sa k dostatočne označenej a určitej právnej otázke, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie, v dovolaní žalovaného absentuje.

9.2. Vzhľadom na to, že dovolateľom namietnuté boli skutkové (nie právne) okolnosti, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP prípustné.

10. Nad rámec zistenej neprípustnosti dovolania žalovaného, ktorá bola dôvodom jeho odmietnutia, považuje dovolací súd za vhodné konštatovať, že odvolací súd nespochybnil možnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne na základe zákona, v takom prípade by však musel byť v služobnej zmluve čas trvania doby dočasnej štátnej služby dohodnutý na dobu trvania jej účelu - potrebu vykonávania služobných úloh štátnej služby, t. j. vykonávania prác národného projektu v oblasti terénnej a sociálnej práce a komunitných centier. V danom prípade však takéto dojednanie v časti I. bod 1. písm. d/ služobnej zmluvy absentuje; doba trvania dočasnej štátnej služby nebola vymedzená v služobnej zmluve účelom, pre ktorý bola so žalobkyňou uzatvorená.

11. So zreteľom na uvedené najvyšší súd odmietol dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c/ CSP CSP.

12. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.